

Ferenc testvér az irgalom hegyén

2023 január 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„Oh! Irgalom atyja, ne hagyj el.”

Tudta, hogy egyszer majd fel kell másznia az Irgalom hegyére. Mindig tudta, igazából erre készült egész életében. Nem hirtelen elhatározás volt ez vagy megvilágosodás, hanem a tudatalatti. Ez különböztette meg ?t A misszió Rodrigo Mendozájától.

Fel kellett másznia Ferenc testvérnek az Irgalom hegyére, mert minden, az egész mindenség azt üvöltötte a fülébe egész életében, hogy neki soha nem sikerült semmi sem. Ez az üvöltés hajszolta bele a sorsba, hogy neki minden sikerüljön – igen ám, de milyen áron…

Ferenc testvér még kisgyerek volt, amikor elkezdte szégyellni magát. Mindenért. Az alkoholista, pitiáner b?nöz? apjáért, az egyszer?, de legalább dolgos anyjáért, a földhözragadtságért, szegénységért, az „egyke és sivár b?nért”, a „lelki restségért”, amelyekr?l ? nem tehetett, mégis magára vette, miképpen a hitetlenséget is, mely „csodára vár”.

Ezzel az elviselhetetlen teherrel indult Ferenc testvér.

És minden lehetett volna, bármi lehetett volna, mert erre predesztinálta a revansvágyból és frusztrációból kivirágzott szorgalom és elvtelenség, melyet egyetlen jó barátként ölelt magához egészen addig, ameddig fel nem fedezte a moral insanity megváltását. Ám az sem bizonyult elégnek.

Ferenc testvér többre vágyott. Szeretetre és nyugalomra, elismerésre, amelyet egy, csak egyetlen egy valódi teljesítmény vált ki a világból, egy teljesítmény, ami valóban az övé. Fenec testvér nyugalomra vágyott, megelégedettségre, gondtalan és nem cselekv? semmittevésre, hogy ne mondjam, unalomra, a „mélyreható unalomra”, mely unalom „az az álommadár, amely a tapasztalat tojását kikölti”.

De ez sem adatott meg neki. Csak az állandó, beteges cselekvés kényszere. Amely elfedte azt a végtelen semmit, ami Ferenc testvér volt maga.

Ferenc testvért arcul ütötte a rendszerváltás. Pontosan, akkurátusan kiszámolt mindent. Hogy hogyan lesz majd. Berecz János utánra várta magát. És erre tessék…

És akkor Ferenc testvér gazember lett. Nem, nem volt ebben elhatározás, ebben sem volt. III. Richárd mögött ott volt a nyomorúság és az abból kin?tt elhatározás: „Én, mivel nem játszhatom a szerelmest, / Hogy eltöltsem e cseveg? id?t – / Úgy döntöttem, hogy gazember leszek / S utálom e kor hiú gyönyörét.”

Ferenc testvér nem menekülhetett bele ilyesmibe. Vele csak megtörtént, csak így alakult – bár kétségtelen tény, hogy Ferenc testvér életében el?ször a politikában és gazemberként érezte otthon s jól magát. Ebben lubickolt, igazi Cipollaként.

Aztán annak is vége lett. És ott állt, „köpések-mosta, düh pírja törölte orcájú” semmi fiaként Ferenc testvér, és végképp elhatalmasodott rajta a tudatalatti, hogy fel kell másznia az Irgalom hegyére. S egy reggelen, korán – alig aludt mostanában szegény, hajnali riadót fújt fülébe a szenvedélybetegség – nekivágott.

Meredek, veszélyes hegy az Irgalom hegye. És ? ment. És iszonytató súllyal húzta vissza ?t mindaz, amit hurcolt magával. A keser?ség. A kiábrándultság. A szégyen. A kicsinyhit?ség. A jellemtelenség. A rengeteg frusztráció és a bánat, mely kivagyiságnak, hetykeségnek álcázta magát.

Ferenc testvér félúton úgy döntött, megszabadul ezekt?l, mert másképpen soha nem ér majd fel az Irgalom hegyére. S el?vette kését, hogy levágja magáról e súlyokat, de akkor döbbent rá, hogy azok vastag, er?s, eltéphetetlen láncokkal vannak hozzá er?sítve. És akkor még egyszer, utoljára er?t vett magán Ferenc testvér, és felmászott, felverg?dött oda, tudatalattijának félelmetes hegyére, az Irgalom hegyére. Ám ahogy kimerülten zihált odafent, egyszerre rádöbbent, hogy ennek így nincsen semmi értelme, és nem is lesz már soha. És akkor felállt Ferenc testvér, kitárta karjait a felkel? nap fényébe, behunyta szemét, és el?re d?lt, hogy belezuhanjon a hitványság szakadékába, az egyetlen mélységbe, amelyben otthonosan mozgott. S zuhant Ferenc testvér, és már majdnem boldog volt, amikor egy nagy rántás magához térítette. Kinyitotta szemét, és ott függött magatehetetlenül az Irgalom hegyének csúcsa és a hitványság szakadékának mélysége között.

Az történt, hogy Ferenc testvérre a leger?sebb lánccal a Hübrisz volt odaláncolva, s az a lánc beleakadt egy kiálló sziklába. S most ott lóg Ferenc testvér, tudatalattija és élete egyetlen realitása között félúton, a semmiben, és arra gondol, hogy micsoda szerencséje van ?neki.

Mert tudja ?, hogy az ország normális felének, amelynek még van emberi arca egyáltalán, nincs más választása, csak az irgalom.

Ezért élhet Ferenc testvér. Ott lebegve immár az id?k végezetéig, a semmiben, önmagába zárva.

„Oh! Irgalom atyja, ne hagyj el.”

Borítókép: Gyurcsány Ferenc, a DK elnöke (Fotó: Kurucz Árpád)

www.magyarnemzet.hu

Ajánló